

МИЉУРКО ВУКАДИНОВИЋ

ИШАО САМ ЗА ПРОТИВУРЕЧНОСТИМА КРОЗ ГРАД

ИШАО САМ ЗА ПРОТИВУРЕЧНОСТИМА КРОЗ ГРАД

све док нисам
огладнео. Јео сам зацело
предвиђено а можда
мислио непредвиђено хронично
или на слепоћу без љубави,
а банални момак у белом
донео нам је вруће пиво –
усред песничке сезоне кад
му време није – дакле
вруће пиво као
одговор на све противуречности
и глад. Рвао сам се
са пивом док није пао мрак
у „Војводини”
кад су кренули
други ноћни програми
што су нас данас одмах
позобали...

/иоџ дана у II и 37/

НЕУДОБНОСТ И НЕЧИСТОЋА

Неудобно ми је у соби где
се можда убио Зилахи
уточиште бих да нађем
као и ветар
у Дунавској
где мемла књига и њихове сени
живе са изнуђеним речима
„религије без наде” коју бих
да изарчим у Градској библиотеци
где поезија пресреће баналност важи
и наопако – укратко:
живот је свршен а неудобан глагол
могао бих рећи али ћутим
и ослушкујем
питама првог до себе чему
служи библиотека да ли су
књиге довољно удобне
или су само „искуство ничега” које
нас држи док време не истекне:
одјек у глувој соби је песник који
у књизи тражи песника а не речи
а ја сам истовремено и роб
књижевности у нечистом стању
док у Новом Саду остављам нечистоћу
речи верујући да поезија то није
јер је Бог песме улов / услов преживљавања
као овде Дунав

/на скују „Поезија и баналносћ”/

ТРАЖЕЊЕ НАРАТИВА У ПОЕЗИЈИ

Слушам свега 5 песника
чујем пет оригинала
и петак превода
Вече пушта сенке
на ово осетљиво подручје
па их усисава:
беже у огреботине речи или у јаја
која ће се ладно отко
трљати у најближу
притоку никад млаког Дунава или
у градску депонију – тренутак је
да се окренем наративу
као талас реморкеру
као глава шеширу
као шешир шеширу
као шишарка дрвету
баш ту заточеном
као што је све овде
казано и записано већ
већма пустило бес
поговорно корење...

/и даље ђоезија/баналносћ/